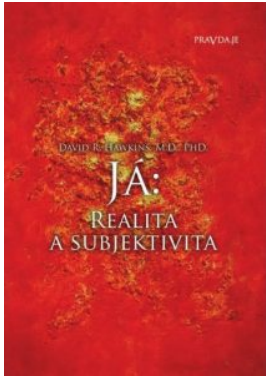

Úvod

Předcházející část: Poděkování

JÁ:
REALITA A SUBJEKTIVITA

[Přesměrovat a objednat knihu...](#)

Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.

Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.

Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □

Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.

Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2020

Upozornění

Stoupenci tradičního náboženství nebo duchovně plaší lidé jsou předem varováni, že zde uvedený materiál může být rušivý, a proto je lepší ho obejít. Učení je prezentováno pro vážně odhodlané duchovní studenty, kteří hledají Boha jako osvícení.

Cesta k osvícení prostřednictvím radikální pravdy je náročná a vyžaduje odevzdání všech systémů víry. Pouze tehdy se Konečná skutečnost odhaluje jako hledané druhé „Já“, to Nejvyšší.

Materiál zde uvedený je z perspektivy nekonečného „Já“.

Úvod

Během celé historie existovaly popisy a zprávy o pokročilých stavech vědomí, ale často byly fragmentární, krátké a záhadné. Jejich záhadná povaha vedla učence, aby strávili mnoho let snahou rozluštit pravý význam těchto učení. Teologické argumenty a nesouhlas pak vedly k mnoha schizmatům, které často měly vážné důsledky

Mnoho ze starověkých tradic bylo předáváno slovně z generace na generaci, a některé skutečně po mnoho staletí nebo dokonce tisíce let před tím, než byly zaznamenány. Hodně bylo ztraceno z důvodu potíží v překladu. Snad nejtěžší problémy vznikly proto, že posluchači velkých učitelů neuměli správně interpretovat význam slov. Nedualistická, nelineární doména duchovní pravdy se nepřekládá snadno do rozumového, logického a sekvenčního členění mysli ega, která je spojena s postoji a předpoklady duality, jako je čas, trvání, kauzalita a prostor.

Výzkum vědomí odhaluje, že osvícení je statisticky vzácné, a dokonce i když k němu dojde (úroveň 600), jsou šance jen dvacet procent, že se osvícená bytost vrátí do aktivního života ve světě. Když úroveň vědomí dosáhne 700 až 800, šance jsou jen pět procent, že se mudrc bude opět schopen spojit se světem. V době, kdy úroveň vědomí dosáhne 900, je jen jedno procento pravděpodobnosti, že se bude moci vrátit do světa. Důvody, proč tomu tak je, budou zkoumány a vysvětleny v následujících kapitolách.

Osvícení je nejlépe popsáno jako stav nebo podmínka, která se sama odhalí a nahrazuje předchozí stav vědomí. Tento stav je úplný sám sobě a je také běžně nazýván „**realizace Já**„. Ve zkušenostech, které budou popsány, nebyla uvedena žádná zmínka o tomto výskytu po dobu více než třicet let, neboť tak dlouho mi trvalo, než jsem byl schopen dát jev do souvislostí takovým způsobem, aby byl vyjádřený ve smysluplném jazyce. Schopnost tak učinit byla neosobní a byl to výsledek inspirace, tedy daru Božství, což znamená, že stav může být sdílen.

Aby se usnadnilo porozumění a poskytla orientace a perspektiva, bude kalibrovaná úroveň vědomí různých pasáží uvedena v kapitolách. Po takové kalibraci pasáže bude následovat vysvětlení, které objasní význam slov, což by se jinak mohlo zdát obskurní. Hodnota této metody je taková, že znemožňuje manipulaci s porozuměním a pochopením, a místo toho dovoluje vyjádření tak jak je to subjektivně známé.

Historické précis

(Toto je zkrácená část „O autorovi“ z „*Moc versus síla*“ a „*The Eye of I*“, které poskytuje historický kontext.)

Celoživotní posloupanost intenzivních stavů vědomí, která začala ve velmi mladém věku, nejprve inspirovala a pak dala směr procesu subjektivní realizace. Ve věku tří let došlo k náhlému, plnému povědomí o stavu existence. Neverbální, ale hluboké a úplné pochopení významu „existence“ bylo bezprostředně následováno strašlivým uvědoměním, že „já“ by možná vůbec nevzniklo. Nastal okamžik probuzení z nevšímavosti k vědomému uvědoměním a v tom okamžiku se zrodilo osobní já a dualita „je“ a „není“ vstoupila do subjektivního povědomí.

Během dětství a raného dospívání byly paradox existence a otázka reality já, konstantně znepokojivé. Osobní já někdy začalo vklouzávat zpět do většího neosobního „Já“ a počáteční strach z neexistence a základní strach z nicoty se znovu objevil.

V roce 1939 jsem byl novinový poslíček na cyklotrase v délce sedmnácti mil ve venkovských oblastech Wisconsinu a přepadl mě v noci při dvacetistupňovém mrazu blizzard. Kolo spadlo na led, zuřivý vítr vytrhl noviny z koše řídítek a rozfoukal je přes zasněžené pole pokryté ledem. Tekly mi slzy z frustrace a z vyčerpání a mé oblečení bylo zmrzlé. Abych se ochránil před větrem, prolomil jsem ledovou kůru vysokého sněhu v závěji, vyhloubil prostor a vlezl do něj. Brzo jsem se přestal třást a bylo mi příjemné teplo a pak jsem pocítil klid, který se nedá popsat. To bylo doprovázeno přílivem světla a přítomností nekonečné lásky, která neměla žádný začátek ani konec a nebyla oddělena od mé vlastní podstaty. Fyzické tělo a okolí se vytratilo, protože povědomí bylo spojeno s tímto všudypřítomným, osvětleným

stavem. Mysl ztichla, myšlení se zastavilo. Nekonečná Přítomnost byla vše, co bylo nebo mohlo být, mimo čas nebo popis.

Po této nadčasovosti se mi najednou vrátilo vědomí, někdo třásl mým kolenem a pak se objevil úzkostný obličej mého otce. Byla tu velká neochota z mé strany se vrátit k tělu, ale návrat se nakonec uskutečnil kvůli lásce a úzkosti mého otce, a tak Duch oživil a reaktivoval tělo. Měl jsem soucit s jeho strachem ze smrti, i když se mi současně můj pojem smrti zdál absurdní.

Tato subjektivní zkušenost nebyla s nikým projednána, protože neexistoval žádný kontext, z něhož by to mohlo být popsáno. Bylo neobvyklé slyšet o jiných duchovních zážitcích než o těch, které jsou udávány v životech svatých. Ale po této zkušenosti se akceptovaná realita světa začala zdát být provizorní.

Tradiční náboženské učení ztratilo význam. Ve srovnání se světlem božství, které osvětlovalo veškerou existenci, Bůh tradičního náboženství skutečně vypadal hloupě; tak duchovnost nahradila náboženství.

Během druhé světové války nebezpečná služba na minolovce často přinesla blízké setkání se smrtí, ale nebál jsem se jí. Bylo to jako by smrt ztratila autentičnost. Po válce můj zájem o složitost mysli vedl ke studiu psychiatrie a kontempace na lékařské škole. Můj školící psychoanalytik, profesor na Kolumbijské univerzitě, byl agnostik; oba jsme považovali náboženství za prostoduché. Psychoanalýza šla dobře, stejně jako kariéra a následný úspěch.

Stres profesionálního života vedl k progresivnímu smrtelnému onemocnění, které nereagovalo na žádnou dostupnou léčbu. Ve věku třiceti osmi let jsem byl v extrémní situaci a věděl, že mám zemřít. Bylo mi jedno, co bude s tělem, ale můj duch byl ve stavu extrémní úzkosti a zoufalství. Když se blížil konečný okamžik, probleskla mi hlavou myšlenka: „Co když je Bůh?“ Tak jsem zvolal v modlitbě: „Pokud je Bůh, žádám ho, aby mi pomohl,“ a odevzdal jsem se Bohu, který by mohl být, a upadl do bezvědomí.

Když se vrátilo vědomí, nastala transformace takové enormity, že došlo pouze k tichu a úctě.

„Osobnost“ už dále neexistovala. Nebylo žádné osobní „já“ nebo ego, jen nekonečná Přítomnost neomezené moci, která nahradila to, co bylo „já“. Tělo a jeho činy byly řízeny výlučně nekonečnou vůlí Přítomnosti. Svět byl osvícen jasností nekonečné Jednoty. Všechno se odhalilo ve své nekonečné kráse a dokonalosti jako výraz Božství.

Jak život pokračoval, tato tichost přetrvávala. Neexistovala žádná osobní vůle; fyzické tělo fungovalo pouze řízeno nekonečně silnou, ale s nádherně jemnou vůlí Přítomnosti.

V tomto stavu nebylo třeba o ničem přemýšlet. Všechny pravdy byly samozřejmé a žádná koncepce nebyla nutná ani dokonce možná. Zároveň jsem cítil, že fyzický nervový systém je extrémně přetížený, jako by přenášel mnohem více energie, než na jakou byl nastaven.

Nebylo možné efektivně fungovat ve světě. Všechny obyčejné motivace zmizely spolu se strachem a úzkostí. Nebylo třeba nic hledat, protože vše bylo dokonalé. Sláva, úspěch a peníze byly bezvýznamné. Přátelé mne vyzvali k pragmatickému návratu do klinického života, ale neexistovala k tomu žádná motivace.

Měl jsem schopnost vnímat skutečnost, že základ osobnosti a původ emocionální nemoci spočívá v lidském přesvědčení, že jsou to jejich osobnosti. A tak, sama od sebe, byla klinická praxe obnovena a nakonec se stala obrovskou.

Praxe měla dva tisíce ambulantních pacientů, což vyžadovalo více než padesát terapeutů a dalších zaměstnanců, pětadvacet kanceláří, stejně jako výzkum, klinické a elektroencefalografické laboratoře. Každoročně přibýlo tisíc nových pacientů. Kromě toho jsem začal vystupovat v televizi a v rozhlase. V roce 1973 byl klinický výzkum dokumentován v knize „*Orthomolecular Psychiatry*“, spoluautorem byl profesor Linus Pauling. Tato práce vznikla před deseti lety a před časem vyvolala rozruch.

Celkový stav nervového systému se pomalu zlepšoval a pak začal další fenomén: sladký, lahodný proud energie nepřetržitě proudil do páteře a do mozku, kde vytvořil intenzivní pocit nádherného potěšení. Všechno v životě se rozvíjí v synchronicitě a vyvíjí se v dokonalé harmonii. Zázraky byly samozřejmostí. Původ toho, co by svět nazval zázrakem, byla Přítomnost, nikoliv osobní já. Co zůstalo z osobního „já“ bylo pouze povědomí o těchto jevech.

Velké „Já“, hlubší než dřívější já, nebo myšlení, podmiňovalo všechno, co se stalo. Stav, který byl přítomen, byl tím, který byl hlášen v průběhu dějin, a vedl ke zkoumání duchovních učeních, včetně Buddhy, osvícených mudrců, Huang Poa a novějších učitelů, jako byli Ramana Maharshi a Nisargadatta Maharaj. Bylo tím potvrzeno, že tyto zkušenosti nebyly jediné. Bhagavadgíta tím dává nyní smysl. Občas o této duchovní extázi podávali zprávu Sri Ramakrishna a křesťanští svatí.

Bylo nutné zastavit obvyklou praxi hodinové ranní meditace a pak ještě před večerí, protože to zesilovalo blaženost do takové míry, že nebylo možné fungovat. Zkušenost byla podobná tomu, co jsem zažil jako chlapec ve sněhové závěži a znovu se objevovala a bylo stále víc těžší opustit tento stav a vrátit se do světa. Neuvěřitelná krása všech věcí zářila ve své dokonalosti, a kde svět viděl ošklivost, byla jen nadčasová krása. Duchovní láska zaplavila všechno vnímání a všechny hranice mezi tady a tam, tam a teď a oddělenost zmizela.

Během let strávených ve vnitřním tichu rostla síla Přítomnosti. Život už nebyl osobní, osobní vůle už neexistovala. Osobní „já“ se rozpustilo a stalo se nástrojem nekonečné Přítomnosti a konalo a jednalo podle její vůle. Lidé cítili v auře této Přítomnosti mimořádný klid. Hledající hledali odpovědi, ale protože už nebyl takový člověk jako moje bývalé já, oni vlastně dostávali odpovědi od svých vlastních Já, která se nijak neliší od mého Já. To samé Já vyzařovalo z očí každého člověka.

Zázraky se děly spontánně, pro běžnou mysl nepochopitelně. Mnoho chronických chorob, kterými tělo trpělo po mnoho let, zmizelo. Zrak se spontánně normalizoval a již jsem nepotřeboval bifokální brýle, které jsem nosil celá léta. Občas začala

vyzařovat ze srdce nádherně blažená energie nekonečné lásky směrem k místu nějakého neštěstí a došlo k nějakému zázračnému vyřešení.

Hluboké změny vnímání přicházely bez varování za nepravděpodobných okolností. Přítomnost náhle zintenzívněla a všechno a každá osoba, které se jevily jako oddělené, se v tomto neobvyklém vnímání roztavily do nadčasové univerzality a jednoty.

V nehybném tichu nejsou žádné „události“ nebo „věci“. Nic se skutečně „neděje“, protože minulost, přítomnost a budoucnost jsou prosté artefakty vnímání, stejně jako iluze samostatného bytí „já“ podléhající zrodu a smrti.

Když se omezené, falešné já rozpustilo do univerzálního Já, svého pravého zdroje, nastal nevýslovný pocit, že jsem se vrátil domů a stav absolutního míru a úleva od veškerého utrpení. Bylo to vědomí, že to je jen iluze individuality, která je původem všeho utrpení. Když si člověk uvědomí, že člověk je vesmír, kompletní a v jednom se Vším, co je, navždy bez konce, další utrpení už není možné.

Pacienti přicházeli ze všech zemí světa a někteří byli v nejvíce beznadějných stavech. Groteskní, kvílící, zabalení v mokřích prostěradlech pro přepravu z dalekých nemocnic, doufali v léčbu pokročilých psychóz a těžkých, nevléčitelných mentálních poruch. Někteří byli katatoničtí, mnozí byli po celé roky němí. Ale v každém pacientovi, pod zmrzačeným vzhledem, tam byla zářící esence lásky a krásy, možná natolik zakrytá obyčejnému pohledu, že se v tomto světě stali úplně nemilovanými.

Jednoho dne byla do nemocnice přivedena němá katatonická pacientka ve svěrací kazajce. Měla také těžkou neurologickou poruchu a nebyla schopná stát. Svíjela se na podlaze v křečích a její oči se jí koulely v hlavě. Její vlasy byly matné, oblečení bylo roztrhané a vydávala hrdelní zvuky. Její rodina byla značně bohatá a v průběhu let ji viděli nespočetní lékaři a známí odborníci z celého světa. Byla vyzkoušená každá léčba a už byla považovaná za beznadějný případ pro lékařskou profesi.

Objevila se krátká, neverbální otázka: „Co s ní chceš udělat, Bože?“ Pak přišlo pochopení, že prostě potřebuje být milována a to bylo vše. Její vnitřní já zářilo skrze její oči a Já se spojilo s milující Přítomností. V tu chvíli byla uzdravena vlastním poznáním toho, kým skutečně byla; co se stalo s její myslí nebo tělem, na tom už nezáleželo.

V podstatě se totéž stalo s nespočetnými pacienty. Někteří se zotavili v očích světa a někteří ne, ale na klinickém zotavení již pacientům nezáleželo. Jejich vnitřní agónie skončila. Když se cítili milovaní a s mírem uvnitř, jejich bolest skončila. Tento jev lze vysvětlit pouze tím, že soucit Přítomnosti dal do souvislostí realitu každého pacienta, takže oni zažili uzdravení na úrovni, která překročila svět a jeho jevy. Zahrnul je vnitřní klid Já, který je mimo čas a identitu.

Bylo jasné, že veškerá bolest a utrpení vznikají výhradně z ega a ne od Boha. Tato pravda byla mlčky oznámena myslím pacientů. Stejný mentální blok byl v jiném němém katatonickém pacientovi, který už mnoho let nepromluvil. Já jsem mu řekl přes

mysl: „Vy obviňujete Boha za to, co udělalo vaše ego.“ Vyskočil z podlahy a začal mluvit, k velkému šoku sestry, která byla svědkem incidentu

Práce stále narůstala a nakonec byla ohromující.

Pacienti byli objednávaní a čekali na uvolnění lůžek, ačkoli nemocnice postavila zvláštní oddělení, aby je mohla ubytovat. Byla to obrovská frustrace v tom, že lidské utrpení nemohlo být potlačeno u více pacientů najednou. Bylo to jako křik moře. Zdálo se, že musí existovat nějaký jiný způsob řešení příčin základní společné nemoci nekonečného proudu duchovní tísně a lidského utrpení.

To vedlo ke studiu svalových testů, které odhalily úžasný objev. Byla to „červí díra“ mezi dvěma vesmíry – fyzickým světem a světem mysli a ducha. Bylo to rozhraní mezi dvěma rozměry. Ve světě plném slepců, kteří ztratili svůj zdroj, zde byl nástroj pro obnovu a demonstraci pro všechny, aby viděli ztracené spojení s vyšší realitou. To vedlo k testování každé substance, myšlenky a konceptu, na které jsme pomysleli. Snaha byla podpořena studenty a výzkumnými asistenty.

Pak došlo k velkému objevu: všichni lidé byli oslabeni negativními stimuly, jako jsou fluorescenční světla, pesticidy a umělé sladidla, ale studenti duchovních disciplín, kteří měli pokročilejší úroveň vědomí, nebyli oslabeni jako běžní lidé. Něco důležitého a rozhodného v nich změnilo vědomí. Bylo zjevné, že si uvědomili, že nebyli vydáni na pospas světu, a že to bylo způsobeno spíše tím, v co jejich mysl věřila. Tak jen samotný proces pokroku směrem k osvícení může dokázat, že zvyšuje schopnost člověka odolat nestálosti existence, včetně nemoci.

Já mělo schopnost měnit věci ve světě pouhými představami. Láska změnila svět pokaždé, když nahradila nelásku. Celé schéma civilizace by mohlo být hluboce změněné soustředěním této síly lásky na velmi specifický bod. Kdykoli to se stalo, historie vytvořila nové cesty.

Nyní se ukázalo, že tyto klíčové poznatky nelze světu jen sdělit, ale musí se mu také viditelně a nepopíratelně předvést. Zdálo se, že velkou tragédií lidského života vždy bylo, že psychiku lze tak snadno oklamat. Rozbroje a sváry byly nevyhnutelnými důsledky neschopnosti lidstva odlišit klam od pravdy. Ale tady byla odpověď na toto základní dilema, způsob, jak uvést do souvislostí povahu vědomí a vysvětlit to, co jinak může být jen naznačeno.

Poté bylo nutné opustit bývalý život a všechno v něm a nahradit jej životem v malém městečku. Dalších sedm let bylo věnováno meditaci a studiu.

Ohromující stavy blaženosti se vrátily, ačkoli jsem je nevyhledával, a nakonec bylo třeba se naučit, jak být v božské Přítomnosti a stále fungovat ve světě. Mysl ztratila na dlouho stopu toho, co se dělo ve světě. Za účelem výzkumu a psaní bylo nutné zastavit veškerou duchovní praxi a soustředit se na svět formy.

Výjimečné subjektivní zážitky pravdy, které jsou oblastí mystika, ovlivňují celé lidstvo tím, že vysílají duchovní energii do kolektivního vědomí. Takové stavy nejsou pochopitelné pro většinu lidstva, a proto mají omezený význam, vyjma duchovních uchazečů. To vedlo k úsilí být obyčejný, protože prostě být obyčejný je

samo o sobě výrazem božství. Pravda o svém skutečném Já může být objevena cestou každodenního života. Žít s péčí a laskavostí je vše, co je nezbytné; zbytek se odhalí včas. Běžné a Bůh není odlišné.

A tak po dlouhé okružní cestě ducha došlo k návratu k nejdůležitější práci, která se měla pokusit přinést Přítomnost alespoň trochu blíž k pochopení tolika lidem, nakolik bylo možné.

Přítomnost je tichá a vyjadřuje stav míru, který je prostorem ve kterém vše je a má svou existenci a rozvinutí. Je nekonečně jemná a přesto je jako skála. S ní veškerý strach zmizí.

Duchovní radost se vyskytuje na klidné úrovni nevysvětlitelné extáze. Zkušeností je, že se čas zastavil, není tu žádná obava nebo lítost, žádná bolest nebo očekávání. Zdroj radosti je nekonečný a je stále přítomný. Neexistuje žádný začátek ani konec, není žádná ztráta nebo smutek nebo touha. Není třeba nic udělat, protože vše je už dokonalé a úplné.

Když čas přestane, zmizí všechny problémy, jsou to jen artefakty bodu vnímání. Jak převládá Přítomnost, neexistuje další identifikace s tělem nebo myslí. Když mysl tiše roste, myšlenka „já jsem“ také zmizí a čisté vědomí vyzařuje, aby osvětlilo, co je, bylo a vždy bude, mimo všechny světy a všechny vesmíry, mimo čas, a proto bez začátku a konce.

Lidé se ptají: „Jak se člověk dostane do tohoto stavu vědomí“, ale jen několik z nich následuje těch málo kroků, přestože jsou tak jednoduché. Za prvé, touha dosáhnout tohoto stavu musí být intenzivní. Pak začít s disciplínou a jednat s neustálým a univerzálním odpuštěním a jemností bez výjimky. Člověk musí být soucitný ke všemu, včetně vlastního já a myšlenek.

Dále mít ochotu zadržovat touhy a zřeknout se osobní vůle v každém okamžiku. Každá myšlenka, pocit, touha, nebo čin jsou odevzdány Bohu, mysl se ztiší. Zpočátku mysl produkuje celé příběhy a odstavce, pak nápady a koncepty. Když člověk nechá tyto myšlenky být a nechce je vlastnit, nedosahují takového zpracování a začnou se drobit, dříve než jsou jen z poloviny vytvořené. Nakonec je možné odevzdat energii za celý proces myšlení předtím, než se stal myšlenkou.

Úloha neustálé a neochvějné fixace zaměření, která neumožňovala dokonce ani chvíli rozptýlení od meditace, pokračovala během běžné činnosti. Nejprve to vyžadovalo úsilí, ale jak čas pokračoval, stalo se to obvyklým a automatickým, vyžadovalo to stále méně a méně úsilí a nakonec to bylo bez námahy. Proces je jako raketa, která opouští zemi. Zpočátku vyžaduje obrovskou energii, ale pak méně a méně, zatímco opouští zemské gravitační pole, a nakonec se pohybuje vesmírem vlastní hybností.

Najednou, bez varování, došlo ke změně ve vědomí a Přítomnost se stala zcela převládající, nezaměnitelná a obsáhlá. Nastalo několik okamžiků intenzivní úzkosti, že já zemřelo, a pak absolutní Přítomnost inspirovala záblesk úžasu a úcty.

Tento průlom byl velkolepý a intenzivnější než cokoli jiného předtím. V běžné

zkušenosti neměl žádný protějšek. Hluboký šok byl tlumený láskou, kterou je Přítomnost. Zdálo se, že bez podpory a ochrany této lásky bych byl zničen.

Následovala chvíle strachu, když se ego drželo své existence a obávalo se, že se stane nicotou. Místo toho, když zemřelo, bylo nahrazeno Já jako to, ve kterém je všechno (Everythingness) známé a zřejmé a je dokonalým vyjádření své vlastní podstaty. S nenuceností přišlo vědomí, že člověk je vše, co kdy bylo nebo může být. Člověk je celistvý a úplný, mimo jakoukoli identitu, bez pohlaví, za hranicemi samotné lidskosti. Nikdo se už nikdy nemusí bát utrpení a smrti.

Co se stane tělu od tohoto bodu, je nemateriální. Od určité úrovně duchovního uvědomění se onemocnění těla vyléčí nebo spontánně zmizí, ale v absolutním stavu jsou takové úvahy irelevantní. Tělo bude pokračovat ve svém předurčeném směru a pak se vrátí, odkud přišlo. Není to důležité, Realita je nedotčená. Tělo je „to“, a ne „já“, je to jen další předmět, jako nábytek v místnosti. Může se zdát komické, že se lidé stále setkávají s tělem, jako by to byl jednotlivec „vy“, ale ne-existuje způsob, jak vysvětlit tento stav vědomí nevědomému. Nejlepší je prostě pokračovat dál v životě a dovolit Prozřetelnosti zvládnout sociální přizpůsobení. Nicméně když člověk dosáhne blaženosti, je velmi obtížné skrýt tento stav intenzivní extáze.

V této závěrečné apokalypse já se zbývající dualita existence versus neexistence rozpouští v Univerzálním božství a žádné individuální vědomí už nedělá volbu.

Poslední krok pak přijme Bůh.

David R. Hawkins, 1995

Následující část: [Prolog](#)